

A bántalmazás egy életre szól? Addig a pillanatig, amíg el nem hisszük, hogy nem mi vagyunk a felelősek azért, amit tettek velünk. Az az ember gyakorol mások felett hatalmat, aki saját magán képtelen. Amikor a fájdalmainkon és félelmeinken keresztül nézünk a világra, nem látjuk a valóságot. Csak saját magunk benne. Megdermedve, mint a jég. Nem a gyerekek felelősek a felnőttekért.

A történetünk egy évnnyitán kezdődik. Egy lány áll csalódott arccal egy osztályteremben. Ízisz, a főszereplőnk akkor érezte magát először reménytelenül egyedül. Az új általános iskolájában az volt az első napja. Abban az osztályban senki nem lépett oda hozzá, és ő sem mert senkihez odamenni. A hetedik osztályt kezdte el ott, ahol az elkövetkezendő években szívét teljesen összetörték. A szüleinek a kapcsolata is tovább romlott. Az új osztályban az egyik lány vezetésével kiközösítették, mert a fiú barátjának tetszett Ízisz. Megtanulta, mikor nem ismernek valakit, akkor a legkönnyebb ítélkezni. A fiúk pedig a vékony testalkata miatt bántották egyfolytában. Ekkor a szülei megengedték, hogy háromszor elmenjen egy csodálatos emberhez, aki pszichológusként és tanárként is dolgozott. Akkor még nem tudta a lány, hogy ő tanárként is a legtöbbet fogja egyszer jelenteni neki az életben. Rengeteget segített a lánynak már azon pár alkalommal, mikor először érezhette Ízisz, milyen az értő figyelem, jelen lenni valakinek a szeretetében. Ezt követően képes volt megtapasztalni saját erejét, kiállt a fiúkkal szemben önmagáért. Egyre több barátnője lett, s közülük egy szintén megvédte őt mások alaptalan bántásaival szemben.

Az otthonukban viszont egyre rosszabbra fordultak a mindennapok. Ennek előzménye lehetett, hogy Szófia, az anya, mikor tizenhárom éves volt, agyvérzést kapott, elájult az iskolapadban. Akkor a harmadik kórházba már helikopterrel szállították. Ott a leszállásnál a gépet bárányok állták körbe. Akkor gyógyíthatták meg az égiek az édesanyát, aki akkor még az életével küzdött. A tervezett koponyaműtete előtt, a négykamrás agyvérzése folytán agyérfestést végeztek nála, mikor csodának lettek tanúi az orvosok. „Orvosilag nem megmagyarázható, de az ér-átkötődés nem látható” -mondta az egyik orvos. Az ér, melyet orvosolni kellett volna, csodával határos módon magától beforrt. Akkor közölték vele, hogy majd később nem vállalhat gyermeket. Nagyon elkeseredett.

Talán, amikor a lánya tizenhárom éves lett, az anya látta a lánya hétköznapijaiban mindazt, ami az ő kamaszkorából a betegség miatt kimaradt. Hisz neki ennyi idősen meg kellett tanulnia újra járni, tisztán látni, beszélni, enni, élni. Azóta csak egyetlen szerve nem gyógyult meg: a szíve, s benne a szeretet. Isten csodákat tesz, de az, hogy mi észrevesszük-e őt az életben, ránk bízva,

ahogy azt is, milyen mértékben engedjük be az élet szépségét a szívünkbe. A csodákat észrevenni maga a legnagyobb csoda.

Az anya a fájdalomán keresztül nézett rá lányára, s az őt körülölelő világra. Amit akkor már együtt éltek meg a családdal, osztozva a szenvedéseken. Egyszer azt mondta az anyja a lányának, hogy „te nem a lányom vagy, hanem a legnagyobb ellenségem”. A fájdalmai uralták, s mintha ezt akarta volna a saját lánya szemében visszatükröződni látni. A szülők megtiltották Ízisznek, hogy akkor mosakodjon, amikor szeretne, s azt is, hogy kimoshassa a ruháit. A házimunkát egyre többször már ő végezte otthon. S közben kistestvérének, Csengőnek a megmentését szülei érzelmi viharaitól is kötelességének érezte. Nagyon szerette a testvérét, sokat imádkozott érte, hogy megszülethessen. Az első élménye volt, melyben megélhette, Isten meghallgatja őt. A lány Istenben bízhatott egyedül. Akkor érezhette csak a nyugalmat, mikor leült, s Istennek elmondta bánatát. Az öröm szívében így maradt meg. Kérdéseire a legtöbb választ a Bibliában találta meg.

Mikor vége lett az általános iskolás éveknek, elérkezett a nyár a gimnázium előtt, nagy trauma érte megint őt. A családi és az iskolai bántalmazások után szexuálisan is bántalmazta valaki. A papájával, és annak barátjával utaztak el pár napra a hegyekbe hármasan. Mikor kettesben hagyta a papája a barátjával Íziszt, a férfi szexuálisan közeledett hozzá, megpróbálta szájon csókolni a lányt, erőszakosan lefogta, Ízisz az első pillanatokban lebévult, de aztán erőt vett magán, és elfutott előle. Onnantól kezdve elvesztette végleg a bizalmát a felnőttekben.

A világ így vált számára egyre fenyegetőbbé. Felismerte, hogy megtanulta a szüleitől a haragot mélyre fojtani. Főként magát vádolta, amiért képtelen volt az első pillanattól kezdve kiállni önmagáért. A szorongást keltő helyzetekre így reagált: eltávolodással és érzelmei elfojtásával. Azt remélve, hogy akkor nem lesz nagyobb baj. Azonban nem tudta, hogy a baj nem nála, hanem a szüleinél van. Már tizenkét éves korától kezdve azt érezte a szenvedései miatt, hogy legszívesebben az életből is eltávolítaná magát, mert akkor megszűnik a szenvedése. Azonban a belső intuíciója mindig visszaterelte a jó útra. Isten hangja akkor is segítette a megérzésein keresztül, mikor először meghallotta leendő gimnáziumának a nevét, s egyből tudta, neki oda kell mennie továbbtanulni. Azt, hogy ezt miért érezte ilyen erősen, csak ott értette meg, mikor találkozott egy rég nem látott személlyel. Ott újra összehozta az Isten útjaikat, visszaadta neki a felnőttekben való bizalmat. Ízisz az első pszichológia óráján, mikor belépett a tanárnője a terembe, és abban a szent pillanatban, mikor találkozott a tekintetük, mintha Ízisz érezte volna tanárnőjének szeretetét, melyet az elkövetkezendő években legnagyobb ajándékként kap tőle. Az egykori pszichológusa volt ő, aztán a tanárnője is onnantól kezdve. Az egyetlen ember, aki

miatt először érezhette azt Ízisz, hogy tud bízni a szeretetben. A legtöbbet jelentette számára az, hogy a közös óráik után beszélgethet tanárnőjével, aki szívből törődött vele, meghallgatta, figyelt rá, s szerette. Az a tanár ő, akinek a gyerekek lelke fontos, nem az, amivel felszínesen ítélkezve felruházzák a fiatal korosztályt. Aki nemcsak nézi, látja is őket. Nem csak figyel, de meghallja, amit mondanak neki.

Másik nagy öröme főszereplőnknek a második testvére, Magor megszületése volt karácsonykor. Az volt az addigi legszebb karácsonyuk. A kisöcsi jelentette egyetlen örömeiket a családban, főleg a tavasztól kezdődő világjárvány közepette, mikor bezártak az iskolák. A lány a családi körülmények miatti növekvő szorongását meditációkkal, testmozgással és légzőgyakorlatokkal csökkentette. Egyre jobban elmélyedt saját gyógyító erejének a felébresztésében. Azonban, mikor elérkezett a nyár, s tizenhat éves volt már, a szülei azt a döntést hozták, hogy elküldik most már otthonról. Mivel a veszekedésekkor képtelen volt Ízisz nézni, ahogyan a saját szülei egymás fájdalmát erősítik, ezért mindig kettejük közé állt, békét remélt. A szülők megküzdési módja a szorongásaikkal az eltávolítás volt. Az eltávolodás mindentől és mindenkitől. Az anyának az alkohol volt emellett a másik segédeszköze, mellyel a valóságból egyre teljesebben kivonhatta magát legalább ideiglenesen, hogy ne kelljen jobban szenvednie. De ez csak látszólagos, kis ideig tart, mert az alkohol visszaköveteli ajándékait. Ízisz szüleinek nem volt kibén megbízniuk, mikor még kiszolgáltatott gyermekként élték mindennapjaikat. A szülők ezért voltak képtelenek bízni önmagukban, hogy megtudják oldani a konfliktusaikat. Így találta magát főszereplőnk egy üres családi házban. Ide tervezett a család költözni pár hónap múlva. Teljes kilátástalanság uralkodott a lelkében, elveszve a világban, de leginkább önmagában. Egyedüli szándéka volt akkor, hogy értelmet adhasson a létezésének. Nézte a fehér falakat. A betöltetlen tereket. A házat, mely élettelen volt. Akár a szülők szíve. Ízisz lelkében egy szebb jövő ígérete élt. Ami akkor még nem érkezett el. Mikor a nyár véget ért, már beköltözött a család az új házba a város melletti kis faluban. Az iskola kezdetével az egyetlen ember, aki nem tartotta jónak, ahogyan Ízisz viselte szenvedéseit, a tanárnője volt, Ariadné. Ő szeretetével kivezette a sötétségből Ízisz szívét. Attól kezdve meghívta a tanárnője magához a lányt az irodájába, ahol három évvel ezelőtt először találkoztak. Attól a naptól kezdve a tanárnője megfogta Ízisz kezét, s soha el nem engedte. Már nemcsak a tanítója, a pszichológusa volt ő, de anyai szeretettel gyógyította őt. A lánynak Isten kegyelméből megadatott az a szeretet Ariadnétól, amit a családban senki nem volt képes megadni neki addig. Térítésmentesen fogadta a lányt hetente beszélgetni. Mikor elérkezett a január, Szófia ismét azt a döntést hozta egy veszekedés alkalmával, hogy a családiházból visszaküldi Íziszt a régi

lakásukba. Kérték a lánytól, pakoljon össze. Kivitte a fontosabb kellékeit, ruháit, könyveit az udvarra, majd felnézett a csillagos égboltra kinyilvánítani Isten számára, hogy elfogadja az ő akaratát, bármire szánja el. Egyedül a drága tanárnője hitte el, a lány szíve jó szándékkal van tele. Mások szerint biztos megérdemelte, amit tettek vele. Ízisz ekkor vesztette el kapcsolatát pár barátnőjével, a keresztanyjával majd a táncedzőjével. A körülötte lévő emberek nem hitték el, ő ártatlan abban, amit a saját szülei tettek vele. Anyja hazugságokat írt a lányáról a közeli barátainak, megpróbálta megmagyarázni, hogy Íziszt jogosan dobták ki a családi fészekből. Ízisz tudta, hogy máshogyan nem is védekezhetnének a szülei, csak a hazugság csapdájába esve. Nem is állt ki magáért a lány, nem volt képes rá, s nem is látta értelmét, mert már megszokta gyermekként, főleg kamaszként, hogy a fő kérdés, van-e, aki komolyan venné? A tanárnője volt az egyedüli, akinek számított ez az elveszett lány. Ariadne szeretete miatt volt esélye arra, hogy a következőképpen állhasson a szülei kapcsolatához. Mikor egyetlen megoldásként csak a szeretet maradt. Két hét múlva felhívta az apját, hogy haza szeretne menni. Mire ő megkérdezte a lányától, hogy minek? De végül hazavitte. Naponta megölelte a szüleit, változást remélve. Mert spirituális könyveket bújva levonta a legfőbb tanulságot belőlük, hogy annak van a legnagyobb szüksége a szeretetre, aki képtelen befogadni azt. Csak nem tudta, hogy amíg a fájdalomtól könnyes a szemünk, nem tudjuk tisztán látni, mi történik velünk.

A szülei képtelenek voltak gyógyulni, megélni a szeretetet erejét. Májusban így ismét megisméltődött a korábbi döntés. Most már azonban két hét helyett, két hónapot volt távol a korábbi lakásukban. A tanárnő többször ételt adott neki, meghívta étterembe is. S azt mondta, ő hisz neki, amit a lány mond, az az igazság. Nem csak hitt neki, hitt benne is. A legtöbb erőt adta neki. Egyszer a két szülő is elment a tanárnőhöz beszélgetni, s az édesanyjával Ízisz külön is, de mivel nem tudta az anya az érzelmeit kifejezni, nem ismétlődött meg ez az alkalom újra. Azon az egy alkalmon állt ki magáért egyszer Ízisz, mert egyedül Ariadnéval szemben nem tűrte el anyjának azon kijelentéseit, melyeknek nem volt teljes valóság alapjuk.

Az anya azon a nyáron a régi lakásba egyszer felment Nimróddal és a két kisebb gyermekével. Mikor Ízisz apja a két fiatalabb testvérrel a kisszobába zárkózott, az anya akkor is bántalmazta a lányt. Ízisz ezután élte meg a legmagányosabb szülinapját. A tanárnője ajándékozta meg egyedül aznap. S a lány felismerte, a veszekedésekkel teli régi szülinapjai, amikor a nagyszüleihez menekült el, sokkal jobbak voltak, mint a magányos egyedüllét abban az üres lakásban. Mert nem tudta megünnepelni az életét. Elvesztette a bizalmát az életben, s így saját magában is. Egyik éjjel, abban a lakásban, összepakolt egy napra való élelmet, s arra készült elindul az erdőbe. Mivel fizikailag számúzták már háromszor otthonról, azt érezte, jobb lenne,

ha az életből is eltűnne örökre. Az életben vannak olyan pillanatok, amikor a felszínről a mélybe lesüllyedve megtudhatjuk, mi is az, ami teljesen betölti a szívünket. A lány szembesült vele, hogy tanárnőjének szeretetét nem volt képes eléggé beengedni szívébe, s elhinni, méltó a szeretetére. Mikor Ariadné ezt egy mozdulatával, egy szavával sem tükrözte, hogy nem érdemelne meg a lány a szeretetet. Amikor a fájdalomon keresztül látjuk a világot, elutasítjuk vagy tagadjuk azt, ami megmenthetne minket, ami meggyógyíthatná a szívünket. Azonban, mielőtt elindult volna utolsó útjára aznap, leült imádkozni még egyszer, azt gondolta, utoljára. Istent kérte, küldjön egy jelet, ha elmehet, és itt hagyhatja azt a világot, melyben nem talált magának helyet. Majd elaludt. Másnap reggel azzal a mondattal kelt fel, hogy „Ne menj, most még ne.” Isten megmentette. A tanárnője megígértette vele, hogy bármilyen nehéz lesz a későbbiekben, kitart továbbra is. S amikor a lány legközelebb ilyen vágyat érzett, elmenekülni a világból, eszébe jutott, amit a tanárnője, Ariadné a szívében hagyott. Az, hogy van, aki szereti őt, és így értelmét látja még az életnek. Fontos volt, hogy számított valakinek a jelenléte.

Azon a nyáron tapasztalta meg Ízisz a munka adta örömet igazán. A fájdalmairól figyelmét ugyanis a tevékeny munka terelte el. Meg a jóga, amit egy nagyon kedves hölgnél, a tanárnő barátnőjénél kezdett el. Az otthoni élet azonban rosszabb lett. Ízisz nem értette, miért nem szeretik a szülei. Mikor csak annyit kellett volna mondaniuk, hogy sajnálják, nem akarták komolyan, amit tettek vele eddig. A gyermeki szív ennyit remél, a szándék kifejezését. De a szavak meghaltak.

A tizenegyedik osztályt már a gimnázium kollégiumában kezdte Ízisz. Nagyon fájdalmas volt neki ezt a döntést meghozni. Amellett, hogy szüleit a sajnálat és fájdalom miatt képtelen volt bármikor is gyűlölni, irántuk a negatív érzések mellett már csak közöny és ridegség volt benne. A testvérei miatt viszont nagyon rosszul viselte a távolságot. Mindennap egyre jobban hiányzott a jelenlétük. A kollégiumi védőnője volt onnantól kezdve a tanárnő mellett, akivel megbeszélhette a lány a megéléseit. Őt Helénának hívták. A támogatás, amit tőle kapott, szintén nagy áldás volt. A lány nagyon tudta magát sajnálni, s sajnáltatni. A védőnő és a tanárnő viszont így is teljes elfogadással szerették őt. Ősszel, mivel már hétvégére se látta szívesen otthon az anyja, negyedszerre is elküldték a régi lakásukba. Mikor az iskola igazgatójának sokadszorra szóltak, hogy a családban nagy problémák vannak, egyből arra gondoltak, biztos Ízisz az okozója. Miközben az iskolában semmi okot nem adott arra, hogy ezt róla feltételezhessék. Akkor még jó tanuló is volt. De, mivel az igazgatónő ismerte Nimródot, a lány apját, nem hitte el, amit a lányával tett. A lánynak a legtöbb erőt az adta, hogy Ariadné és Heléna mellette voltak. Ő szabad volt, mert igazat mondott mikor szólt, s mert szerették. Mikor negyedszerre volt távol

a családjától, az anyja két hét múltán felhívta azzal, hogy menjen haza, és jelentsék fel azt, aki azelőtt két évvel szexuálisan zaklatta, mert ő tehet róla, ami a családi közegben elromlott. Az anya és az apa az abúzus óta a zaklatóra fogták minden feszültségüket, meg Íziszre. Akit szíven ütött anyjának mondata, aki elsírta magát, és ezért a lány hazament. S beleegyezett abba a feljelentésbe, amit ő sohasem akart. A tanárnője is megkérte, ne cselekedjen a szülei kívánsága szerint. De, mivel az édesanya azt ígérte lányának, hogyha feljelenti a bántalmazót, akkor elmennek egy szervezeten belül családterápiára, ami így ingyenes lenne, Ízisz azt érezte, nehezen tudna azzal együtt élni, ha nem adna egyetlen reményként esélyt a szüleivel való kapcsolatának meggyógyítására. A feljelentés miatt elkérték a három pszichológus feljegyzését, akiknél az elmúlt három évben járt Ízisz. Mert a tanárnője előtt volt két alkalommal egy hölgnél, majd három alkalommal szintén egy másiknál. Az egyikük a rendőrségnek elmondta a családban megtörtént bántalmazásokat is. Mire ők feljelentették Nimródot és Szófiát kiskorú veszélyeztetéséért. Ennek a híre januárban érkezett meg levélben. Ekkor Ízisz kiiratkozott a kollégiumból, s hazament, mert úgy érezte otthon van a helye. Akkor volt először, hogy főszereplőnk heteken keresztül felkelt hajnalban, s órákon keresztül imádkozott mindennap a családjáért. S akkor, azokban a napokban mindenki láthatta, hogyha az ember szíve hittel teli, mekkora erőt ad az neki és a körülötte lévőknek. Az anyai bántalmazások abbamaradtak abban az időszakban. A lányban, aki előtte súlyos szorongással, depresszióval küzdött minden egyes nap, ettől kezdve megszűntek a félelmek. Azt érezte, nincs fontosabb dolga, mint megtenni, amit a szíve kívánt. Szeretni. Az akkor megélteket Ízisz egy versében összegezte, ami a szeretet lényegéről szól. Mikor a kihallgatásra hívták, megvédte a családját. Azóta se tudja, miért könnyezte meg a beszédét ügyvédje. Azután szépen lassan minden olyan lett, mint azelőtt. A lány a szüleire már nem volt olyan jó hatással, mint előtte, s újra egyre nagyobb veszekedések keletkeztek. A lány megkérdezte magától, hogy „mit ér az én boldogságom, ha a körülöttem lévők nem boldogok?” S visszazuhant a lelki mélységébe. A kollégiumba is visszaköltözött. A szülei ellen indított feljelentést a tanárnője és osztályfőnöke kihallgatása után végleg lezárták. Nem találták bűnösnek a szülőket. A szexuális bántalmazó elleni feljelentést pedig elhúzták még jó hosszasan, majd lezárták döntetlenre. Az egyik héten, mikor a kollégiumban a felügyelő nevelő megtudta, hogy nem szeretnék otthon látni a lányt, s a nagyszülei sem fogadják be, ismét szóltak az igazgatónak. Akkor behívták a szülőket meg Íziszt is az igazgatóiba, ahol még leült négyük mellé a kollégiumi nevelő, és a családsegítőktől érkezett hölgy is. És ott, öt felnőtt arra a következtetésre jutott, amit az anya már régóta lányára mindig is mondogatott, hogy a beteg csak Ízisz lehet. Nem hitte el az igazgatónő, hogy a lány engedte, vigyék el a szülei, mikor mondták neki, hogy elviszik pszichiáterhez, hogy kivizsgálják miért gyűlölik őt ennyire. Nem

vitték, mert tudták, nem benne van a hiba, csak mondták. Mert mondani bármit lehet. A szándék némán szól az emberi tekintetekben. Ízisz kollégiumi nevelője még külön megpróbálta megalázni ott a többiek előtt, de Ízisz tudta, az ítélkezéssel védik magukat az emberek a másik igazságának súlyos terhetől. A felelősségtől. Naplójába is lejegyezte: „nem engedtem, hogy bárkit is megbántson az igazságom.” Mire rájött, hogy az elvileg érett gondolkodású felnőttek valójában komolyan gondolják, amit akkor kitaláltak, hogy másnap tényleg vigyék el a szülei a pszichiátriára, azt mondta, akkor továbbra is megengedi, vigyék el, ahol kiderül az igazság, amire ők mind várnak. Azt mondta neki az igazgató, hogyha ilyen nagyra tartja magát a lány, iratkozzon ki az iskolából, s menjen el dolgozni is. S ekkor kiküldték a teremből Íziszt. Egyedül csak szégyent és fájdalmat érzett az öt felnőtt iránt. S abba gondolt bele, még csodálkoznak az emberek, ha ilyen felnőttek miatt itt tart a világ, ahol tart? Akik védekeznek a valóság ellen? Másnap a két szülő elvitte a pszichiátriára a lányukat. Ahol arra vártak, hogy megállapítsák, miért nem elég hálás a szüleinek ez a lány. Az orvos azt mondta, nem vizsgálhatja meg Íziszt, mivel két hét múlva tölti be a tizennyolcadik életévét, s még a gyermekpszichiátrián fogadhatják. Mivel az nem volt a városukban, s a szülők elvitték volna még a másik településre, de abba már nem egyezett bele Ízisz. Még talán abban is reménykedett, hogy aznap reggel meggondolják magukat a szülei, s nem viszik el az orvosokhoz, csak azért, mert kitalálták bűnbakként a betegségét. A lány szívében még élt egy reménysugár, amit aztán végleg elvesztett, pedig már régóta őrizte ezt szülei iránt. Egyszer különösen rosszul lett az iskolában, miután a tanárnője megkérdezte Ízisztől, ideiglenes nevelőszülőt szeretne-e kérni? Igennel felelt rá, mert már olyan depresszióba esett, hogy nem tudta, mi lenne a legmegfelelőbb számára. A családsegítők házába betérve felismerte, hogy ő kislánként már volt ugyanitt. Mikor behívták az anyukájával, mert Ízisz elárulta az óvodában, hogy anyjának azért törött el a keze, mert veszekedtek az apjával, aki ellökte. Akkor anyjával látogatták meg ezt a szobát. Aznap apja érkezett meg oda, aki beleegyezett, hogy a lányát nevelésbe vegyék. Egy hétvégét bírt ki a nevelőszülőnél, akinél jó helye volt, még a balatoni nyaralójába is elvitte. Sose nézte még olyan fájdalmas szívvel Ízisz a magyar Balatont, a naplementét, mint akkor, azon a napon. A nevelőszülője sem hitt neki teljesen, aki a lányával együtt kibeszélte a lányt, mikor nem is ismerte még. Aznap azt álmodta, hogy régi lakásukban ül a dédimájával s az apjával egy kis asztalnál. S felettük a falon, szemben a lánnyal egy csillagos égboltot ábrázoló kép lógott. Amire az volt rá írva, hogy „Istennel és az értelemmel együtt”. Akkor még nem tudta megélni az álmában kapott igazságot. A nevelőszülője is azt tanácsolta, és mások is, akiket megkérdezett Ízisz, hogy menjen el a gyámügyre is, s kérje a teljes nevelésbe vételét. Mikor elment ide, teljesen összeomlott. Azért, mert végre az apja magába nézett, s most ő sírta el magát a

telefonban, mikor beszéltek a lányával, s azt mondta, ő nem ezt akarta. Heléna ekkor sétált fel a kollégiumi szobájába a lányhoz, s ő is elsírta magát azon, ami lezajlott. Rengeteget jelentett az ő támogatása, a szeretete Ízisznek.

Három nap után a főszereplőnk visszament a gyámügyre, s visszavont mindent, amit előtte mondott. A tanárnőn és a védőnőn kívül mindenki hazugnak hitte addig is, ezt már jól viselte. Az a bátor, aki mer félni. Felelősséget vállalni. Azt tenni, ami szerinte helyes. Ahogyan ránéztek a lányra, nem hatotta meg, hisz tudta Ízisz, hogy mindenki saját magát látja abban, akit elítél. Az apja az igazgatóval megbeszélte, hogy már nem megy iskolába ezután a lány. A házi orvosához vitte el ezt követően Íziszt, aki kiírta az iskola végéig depresszióval. Azokban a napokban nagyobb kilátástalanságot élt meg, mint bármikor eddigi életében. Mert most már ő is fájdalmat okozott a szüleinek, amivel a legfájóbb volt szembenéznie. A tanárnő felhívta azon a hétfőn, s a szeretete miatt Ízisz úgy sétált be két nap múlva az iskolába, mintha mi sem történt volna. Mert azt érezte, mégis fontos a jelenléte. A tudat, ami megnyugatta, az volt, hogy Heléna és Ariadné szerették őt. A város fő útján, szemben azzal a házzal, ahol Ízisz töltötte gyermekéveit, Ariadné talált a lánynak egy lakást. Egyik órája után megkérte a tanárnő a lányt, maradjon, mert mondani szeretne neki valamit. Aztán a szemébe nézett, és elmondta neki, hogy keresett egy albérletet, amiben ezentúl élhet. Az akkor megélt érzéseit Ízisznek nagy kihívás lenne leírni. Amit attól a pillanattól kezdve érzett, soha ilyen erősen nem élhette meg addigi életében. Azon a hétfőn, mikor elmentek együtt a lakást megnézni, Ariadnének az irodájában aludhatott a lány. Onnan sétált le a lelki édesanyjához. Aznap reggelizni is meghívta Ariadné, s nem csak az aznapi reggelijét fizette ki, hanem onnantól kezdve azt a helyet, ahol ő megpihenhetett a családi traumatikus évek után. Akkor nyáron elkezdett dolgozni a sulí végeztével egy régi asztalosnál, aki természetgyógyásznak hitte és mondta magát. Mikor már tél volt, megint abúzus érte őt a főnökétől. Az érzelmi lefagyás megint megismétlődött. S hosszú betegeskedéses időszakok következtek. Mivel következménye van annak, ha nem nézünk szembe a múltunkkal. A lány szó szerint szemben állt a múltjával, azt a lakást látta ablakából, ahol felnőtt, ahol kisgyermekként élt. Azonban ő becsukta a szemét, s elfeledni kívánta, ami történt. A tanárnőjével szemben a lány tiszteletlen volt. Mivel nem tanult már jól az iskolában, s egyszer írt egy levelet Ariadnének, mikor már tavasz volt, hogy átköltözik a szemben lévő régi lakásukba, akkor is ha ott nincsenek jó körülmények, mert nem érdemli meg azt, amit adott neki. Nem engedte Ariadné, hogy a lány ellökje magától őt, miközben lett volna rá oka, hogy elküldje akkori otthonából. De ő nem engedte el a lány kezét. Miközben szülei ok nélkül többször megtették. Ahogyan gyógyszer sem engedett szedni a lánynak, mikor egyszer azt

kért, csak adjon neki valamit, ami megszünteti a fájalmát. Amivel végül meggyógyította, az a szeretete volt. Ariadné többször főzött, sütött is neki, meg az érettségi időszakában egy étteremből minden napra fizetett neki ebédet is. Nem hitte el Ízisz, hogy képes lesz leérettségizni. Az utolsó két hónapban kezdett el rá készülni, mert nem tehetette, hogy ekkora csalódást okozzon Ariadnénak és Helénának. Ez adott neki erőt egyedül. És sikerült. Jobban, mint bárki hitte volna.

Később, szeptember elején egyik hajnalban a tanárnője a férjével együtt elkísérték a lányt a buszmegállóba. Mert Ízisz kiköltözött külföldre bétiszitternek, ahonnan másfél hónap után visszajött a családi házba, mert ahova került, ott az anyuka nem közölte vele előre, hogy szabadnap nélkül szeretné, ha dogozna neki nagyon kevés pénzért. Megpróbált a lány még így is maradni. Küzdött magával, hogy inkább behódoljon, vagy hallgasson a belső hangjára, ami honvágyában és csalódottságában hazahívta.

Nekünk hinnünk kell abban, hogy szabadon dönthetünk az őseink útján önmagunkról. Tovább megyünk azon az úton, melyen ők indultak el, vagy merünk élni szabadon, más útra térni, ami a sajátunk? Amire felmenőink féltek igent mondani, mi megtehetjük helyettük, most önmagunkért. A lélek városában nincsenek zsákutcák. Nincs olyan döntés, ami ne vezetne valahová. Ebben bízva ment újra haza Ízisz a családi házba, ahol nagy feszültség fogadta, ami pár hónap után kezdett csillapodni. Mikor az ismerősével találkozott, s egy férfi szexuálisan közeledett felé, végre képes volt kiállni önmagáért. Megélni a saját erejét. Megélte a gyári munkában dolgozva, majd a vendéglátásban is tapasztalatot szerezve, milyen mértékben értékelik az embert és a munkáját. A tavasz kezdetével felismerte a lány, hogy teljes szívből a gyermekek nevelésével szeretne foglalkozni. Ősszel már egyetemista lett. Amíg várta a tanév kezdetét, fél évig egy farmon dolgozott kertészként, és otthon is ápolt egy szép kertecskét. A szíve is kivirágzott, mert elkezdett szeretni. Nyáron szerelmes lett egy csodálatos fiúba. Azóta e történet írása alatt szembe nézett saját múltjával, s elkezdte elhinni, a fiú miatt is, aki jobban bízik a lányban, mint ő saját magában, hogy méltó a szeretetre.

Az igazi vallás az élet szeretete, ami a mindennapjainkban élhető meg. A kapcsolatainkban, ahogy beszélünk, szeretünk, tisztelünk másokat és önmagunkat.. Az emberekben az életben való bizalmat vagy bizalmatlanságot erősítjük? A felnőttek fő feladata az, hogy olyan gyermekeket neveljenek, akik ha csalódnak is az emberekben, az életbe vetett bizalmukat és az önmagukba vetett hitüket soha el nem veszítik. Amikor egy gyermekhez oda lépsz, minden mozdulatoddal azt sugalld, szeretetre méltó és jó, hogy él. Ki tudja, lehet, egyszer még az életét

mented meg, ahogyan a tanárnő tette ezzel a kislánnyal. Mindenkit tanítva a szeretetre, élő példajaként az önzetlenségnek. A szeretet szabaddá tesz. Amikor megengedjük.